

Lackfi János

Mikor rád

Mikor rád találtam, olyan voltam, mint a gyújtózsínór,
 Mely prüszkölve szalad, s egy robbanás várja valahol,
 Mint ablaküvegnek újra és újra nekicsapódó madár,
 Mely képtelen felfogni, hogy létezik határ,
 Mint májusfa, amely ma még csupa lázas lobogás,
 De holnap a szélbe-esőbe minden tarkasága belevás,
 Mint kerítés mögé rekesztett kutya, mely hörögve ugat
 A kint elhaladókra, mélyen beszippantva szagukat,
 Mint kültelken sodródó, szél kergette szemét,
 Mely megveszekedetten táncol, de csak ő hallja a zenét,
 Mint használt embertest, melyet elgyötört a robot,
 S most kerek asztalnál ül, némi szesz vet benne lobot,
 Mint kódorgó hontalan, ki mások ablakán beles,
 És vonzza a leves meg hogy ott benn minden tökéletes,
 Mint kezdő állatszelidítő, ki szívdobogva saját
 Bőrét viszi vásárra, s hiszi, hogy akarátát
 Nála erősebb lényekre rákényszerítheti,
 Mint hamis festménynek hitt, kallódó eredeti,
 Mint harsogva futkosó, esőtől duzzadó patak,
 Mely öröknek véli bő vizét, nyers medreket harap,
 Mint vígan égő villany, melynek nem kell semmi más
 Hogy kialudjék, csak egy kósza kattanás,
 Mint bálna, mely kontinensnyi lomha remegés,
 De a hajósnak csupán zsír, hús, megélhetés,
 Mint szúnyog, mely hiszi, örök vérforrásra talált,
 Mint kirobbanó kérész, mely nem sejtí a halált,
 Mint önhitt bokszoló egy nagy ütés előtt,
 Mint kamrafényben kövéren terpeszkedő befőtt,
 Mint konok csepp, mely meggyűlik odafenn,
 S nem sejtí, sorsa porlani, hívva bízik esztelen.
 Mint zápor után tocsogó parkbeli gyepp,
 Mely zölden üvölt, hogy nincs szőnyeg nála szebb.
 Mint hetyke mahagóni kuplung sportkocsiban,
 Míg a beszívott sofőr ezerral egy fal felé rohan.
 Mint sziklafalon a görcsös izmaira rátarti fa,
 Miközben bedarálja a komótos tektonika,
 Mint okádó vulkán előtt pózoló fényképezkedő,
 Ki felé háta mögül már zuhan egy mázsányi kő.
 Beélesített kamikaze, aki voltam, összehordhatok
 Hasztalan még pár szekérderék hasonlatot...
 S az sem férne el kevesebb metaforában,
 Hogy milyen lettem, amikor rád találtam...

Úgy kellene

Ahogy a sósan langyos áramlatban
együvé sodródó fodros algák,
ahogy az egymást ujjbeggyel
érintve összesúrlódó lombok,
ahogy a lassan kúszó,
kásás tűzzel mindent magába
ölelő lávafolyás pusztító lángja,
ahogy a csápos antennákkal
egymást birizgáló, bókoló
füvek, ahogy a légrétegek közé,
mint átlátszó tokba akadálytalanul
csusszanó fecsketést, ahogy a
partra kéjesen kihemperedő,
gyöngyhabot bugyborékoló,
kocsonyás hullámok, ahogy a
terebélyesedő fák rostról rostra
izmosodó földhöz ragaszkodása,
gyökér-markolása, nekünk is
úgy kellene szeretnünk egymást,
lúktető türelemmel,
szöszölő szenvedéllyel,
hűvös izgalommal,
a folyó mélyíti ekképpen
medrét, eleinte emberi
kéznél nem sokkal hatékonyabban,
rétován kotorászva kavicsot,
karistolva földet, majd pillanatról
pillanatra morzsolva lassú
évszázadokat, az idő elmálló
tömbjeit kavargásba oldva,
tovasodorva, a kimélyült
talaj helyén töményen ásító
úr marad csak, két anyag
egymásra találásának rezgő,
részegítő távlata.